

[Alfred Jensen.]

deres fuldt ud fra statens side. Det forekommer mig, at det må være det rigtige.

Jeg hørte beregningen over, hvor godt visse kasser ville blive stillet, hvis dette her gennemføres. Jeg har nu ikke den opfattelse, at det bliver lutter velstand for samtlige arbejdsløsheds-kasser; jeg vil tro, at nogle vil komme ud for at skulle påligne medlemmerne ret store kontingenter, og jeg kunne ønske, at man allerede ved forslagets fremsættelse havde haft en beregning, der viste ikke alene, hvordan arbejdsmændene er stillet og kan klare sig med mindre kontingentindtægter, men som også viste, hvordan visse andre fag bliver stillet. Det er dog ganske klart, at visse kasser kommer til at betale mere i kontingent. Hvad vil det betyde for f. eks. Kvindeligt Arbejderforbund, der jo har mange relativt dårligt lønnede medlemmer? Hvor meget mere skal de betale i kontingent? Så vidt jeg kan se — men jeg har ikke talmaterialet — vil den nye ordning, der her foreslås, være en ikke ringe belastning. Hvad vil der ske i Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund? Man må huske på, at der i dette forbund står tusinder af medlemmer, som ikke regner med, at de nogen sinde skal have en øre i arbejdsløshedsunderstøttelse, men som betaler, fordi de sætter pris på at være organiserede, og som måske også føler solidaritet over for dem, der rammes af arbejdsløshed. Men hvor meget skal de betale mere i kontingent, og hvilken belastning bliver det for det forbund? Det synes jeg dog man må have klargjort. Jeg kan ikke se det rimelige i, at man pålægger nogle forbund større byrder til arbejdsløshedsforsorgen, end de i forvejen har, og jeg stiller mig tvivlende over for holdbarheden i det, der her foreslås. Hvad vil der ske, hvis vi fra at have en gennemsnitsledighed, som vi havde sidste år, omkring 10 pct., kommer op på en gennemsnitsledighed på 15 pct. — det er der ingen der kan garantere imod — hvad vil der så ske med en lov af denne art? Vil den være i stand til at klare omkostningerne? Jeg tror det ikke. Jeg tror, det bliver nødvendigt at lægge kolossale kontingentbyrder på medlemmerne.

Men jeg efterlyser materiale, og jeg vil i denne forbindelse også rejse spørgsmålet om arbejdsgivernes bidrag. Jeg har ikke overset, at det blev forhøjet i sommer, men det er spørgsmålet, om ikke arbejdsgivernes bidrag burde være større og dermed reducere det beløb, som staten og kommunerne skal betale. Det forekommer mig ikke, at den byrde, der her lægges på arbejdsgiverne, er særlig tyngende. Det forekommer mig heller ikke, at det bidrag, der betales til arbejdsløshedsforsorgen fra arbejdsgivernes side, står i et rimeligt forhold til den fordel, det er for arbejdsgiverne at have en arbejdsløshedsreserve stående uden for porten, vel vidende, at den er med til at trykke forholdene inde på arbejdspladsen.

Jeg kan kort sige, at jeg kan gå ind for de ekstraordinære tilskud, der foreslås ved, at man sætter procenten ned med tilbagevirkende kraft. Det viser altså, at man dog på visse områder kan lovgive med tilbagevirkende kraft. Jeg har ikke noget imod det og hilser med tilfredshed, at man endelig har bekvemmet sig til at bringe noget mere sikkerhed over disse dårligt stillede kassers forhold.

Dernæst, hvor meget godt der end er i det forslag, der nu er til behandling, skal vi dog ikke overse, at der er andre problemer, som også trænger til at blive taget op til behandling. Jeg hørte med megen undren det ærede medlem hr. Aage Fogh sige, at man i kommissionen havde spurgt, om der fra arbejdsløsheds-kassernes side var ønske om at udbetale større understøttelser, og det skulle der være blevet svaret nej til. Jeg fatter egentlig ikke, for det første at spørgsmålet stilles, for det forekommer mig, at Arbejdsmændenes Arbejdsløsheds-kasse og også andre kasser har udtalt sig så tydeligt, at der ikke kan være nogen tvivl. Dernæst fatter jeg heller ikke, at de, der har svaret, skulle have sagt, at der ikke var noget sådant ønske.

Må jeg ikke af hensyn til tinget og offentligheden have lov at citere lidt af vedtagelsen fra Arbejdsmændenes Arbejdsløsheds-kasses delegeretmøde i september-oktober 1956, et møde, hvori deltog op mod 1 000 repræsentanter for de organiserede arbejdsmænd. Man vedtog her en